

klienter tillægger revalideringshjælp en mere positiv karakter end forsorgshjælp?

Svar:

Lovforslagets afsnit om kontanthjælp bygger — ligesom socialreformkommissionens 2. betænkning — på det princip, at der ikke skelnes mellem forskellige bistandstilbud under hensyn til årsagen til et foreliggende behov for bistand. Der skelnes f. eks. ikke mellem en revalideringshjælp, som forbeholdes fysisk eller psykisk erhvervshæmmede, og en forsorgshjælp, som ydes personer, der har behov for hjælp, uden at en sådan erhvervshæmning kan påvises. Derimod skelnes der efter lovforslaget mellem forbigående og varig hjælp. Efter forslaget skal bistand ydes som forbigående hjælp i tilfælde, hvor den pågældende — eventuelt efter at egnede revalideringsforanstaltninger er iværksat — må antages senere at kunne blive i stand til at forsørge sig og familien.

Da der således indenfor den forbigående hjælp ikke skelnes mellem begreberne „revalideringshjælp“ og „forsorgshjælp“, men opereres med samlede hjælpetilbud, der i almindelighed alle administreres af kommunens sociale udvalg, synes der ikke efter lovens gennemførelse at være udsigt til, at klienterne skulle anlægge en anden bedømmelse af hjælp i forbindelse med revalidering end af anden forbigående hjælp.

Spørgsmål 55:

Må man anse det for en nærliggende mulighed, at lovforslagets refusionsregler indebærer en forskydning i retning af, at revalidering vil blive anvendt i mindre udstrækning, således at der i stedet herfor tilkendes pension?

Svar:

Efter lovforslaget omfattes hjælp til revalideringsforanstaltninger efter § 42 af den almindelige refusionsregel for kommunernes udgifter til bistand i § 133, hvilket betyder, at kommunen kun får procenttilskud svarende til 50 pct. af udgiften. Derimod bærer staten efter invalidepensionsloven de fulde udgifter ved invalidepension (bortset fra personlige tillæg). Man kan derfor næppe se helt bort fra, at en kommune kan have en vis økonomisk interesse i, at dens beboere

får invalidepension i stedet for ydelser efter bistandsloven.

Imidlertid angives der i invalidepensionslovens § 3, stk. 5, en række nærmere retningslinier for den invaliditetsbedømmelse, der skal foretages i en pensions sag. Herunder er det i bestemmelsens sidste punktum udtrykkeligt angivet, at såfremt der foreligger „mulighed for at iværksætte behandling, optrænings- eller andre revalideringsforanstaltninger, hvorved erhvervsevnen må antages ikke blot forbigående at kunne forøges væsentligt, kan invalidepension ikke tilkendes“.

På nuværende tidspunkt træffes afgørelse om tilkendelse af invalidepension af invalideforsikringsretten. Det forudsættes, at sagerne skal lægges ud til revaliderings- og pensionsnævnene i amtskommunerne, men afgørelsen vil således fortsat blive truffet af en anden myndighed end det sociale udvalg i opholdskommunen. Hvis det organ, der skal tilkende pensionen, ved sin bedømmelse af invaliditeten i overensstemmelse med retningslinierne i invalidepensionslovens § 4 skønner, at der er revalideringsmuligheder, som ikke er udnyttet, må sagen falde ud til afslag og hjemvises til kommunen med anmodning om at iværksætte sådanne revalideringsforsøg.

Spørgsmål 55 b (Spørgsmål 55 a er åbent):

Under henvisning til styringsproblematikken, som er omhandlet i spørgsmål 55, bedes vurderingen udvidet til at omfatte sygedagpenge, enkepension og førtidspension.

Svar:

1) Medens kommunerne efter reglen i lovforslaget § 133 får procenttilskud svarende til 50 pct. af udgiften til revalideringsforanstaltninger efter § 42, får de efter reglerne i dagpengeloven 75 pct.s refusion af udgifterne til sygedagpenge. For så vidt der i forbindelse med revalidering bliver tale om økonomisk hjælp efter bistandsloven af en sådan størrelse, at 50 pct. heraf vil udgøre et højere beløb end den kommunale andel (25 pct.) af en dagpengeydelse, vil kommunen således kunne have en vis økonomisk interesse i, at dens beboere modtager dagpenge i stedet for økonomisk hjælp efter bistandsloven under revalidering.